

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

6 מבטל רשות ונותן רשות
 וכו' גיב בקצת ס"י לא
 גיסי' ונותן רשות: **7** אינו
 חושש לשאור ותבלין וכו'.
 גיב עיי' חוס' כתובות דף
 כד ע"א: **8** ואם אמר לה
 עשי לי וכו', גיב ג"א בקצת
 ס"י בד"א בומן שאמר לה
 עשי לי משלי אבל אמר
 לה עשי לי משליכי חושש
 וכו': **9** מצאו להם אותם. גיב'
 מאלו רשות: **10** רשות

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

[illegible]

וְיָאֵי סִלְקָא דַּעֲתִידָא לֹא קִבְּלָה מִינִיהּ לִישְׁנָא
 כְּלִילָה כְּאֵן כְּשִׂישְׂרָאֵל עֹמֵד עַל גְּבִיזוּ כְּאֵן
 יִשְׂרָאֵל עֹמֵד עַל גְּבִיזוּ אֵלֹא לֹא
 קִבְּלָה מִינִיהּ ש"מ וּמ"ט גְּזֹרָה בְּהוּ
 דְּבִנְנָן כִּי הָא דר"ש בֵּן אֱלֵעָזָר שְׁדִּירָה ר"מ
 אֲתָתוּי הִמְרָא מִבֵּי כּוּתָאֵי אֲשַׁכְּחִיָּה הִוּוּא
 אֲלֵי יוֹשֶׁמֶת סֹכֵן בְּלוֹעָד אִם בְּעַל
 אֲתָה הֵלֵךְ ר"ש בֵּן אֱלֵעָזָר וּסְפֵר דְּבִרֵּי
 לְפָנֵי ר"מ וְגֹזֵר עֲלֵיהּ מַאי טַעְמָא אִמֵּר רַב
 בְּרִי צִיחָק דְּמוֹת יוֹנָה מִצָּאוּ לֵהָן בְּרֵאשׁ
 דְּהִרְרִיז שְׁהוּ עֹבְדִין אוֹתָהּ ר"מ לַעֲמִיָּה
 לְמִיעֻמָּא וְגֹזֵר רוּבָא אִמֵּו מִיעֻמָּא
 וְגֹזֵר גְּמִילָא וְכִית דִּינוּ נָמִי כר"מ סְבִירָא לֵהוּ
 פְּשִׁטָּה דְּקָרָא כְּמַאי כְּתִיב בְּתַלְמוּדֵי הַיּוֹשֵׁב
 רַבּוּ דְּתֵי רַבִּי חִיָּא כִּי תִשֶׁב לְחֻלּוֹ
 וְיִשְׁמַע בְּרֵי רַבִּי חִיָּא כִּי תִשֶׁב לְחֻלּוֹ

אשכחיה ההוא כפא. י"מ דכל מקום שהוא מזכיר ההוא
סגא הוא אליהו ואי אפשר לומר כן כפרק כמה
מדליקין (שנה דף לה.) כעובדא דרבי שמעון בן יוחאי:
בראש הר גריזים. כמדקסינן שיהא עבודת כוכבים שהטמין
יעקב כמה האלה בתר כוכבס (בראשית
לז:): **אם** בעץ נפש אחת פרוש
היבטו. דנסיפא דקרא כמיז ואל
תתלו למטעמומי: **אין** חושש
לשאור ותבאין שבה לא משום מעשר
ולא משום שביעית. משמע דתכלין
חייבין במעשר וזמניה דכפרה כן
קימן (דה נ.) תנן כל שחייב במעשר
מטמא טומאת אוכלוס ובהעור והרטוב
(לקמן דף קיח:): תנן והקופה מאטרפין
לטמא טומאת אוכלין וקאמר בגמרא
שאי קופה תכלין לזמנא תכלין קאי
להס טומאת אוכלין אלף על ידי יצור
אע"ג דשחייב במעשר ויש לומר דמשום
מעשר דקמרת הכא לא קאי לתכלין אלף
אשאור ושביעית קאי אף לתכלין דהא
במאכל כהמה נמי נהגה שביעית:
הס

אֲתָהּ מוֹשֵׁל בֵּין תְּבִין אֶת אֲשֶׁר לִפְנֵיךְ וּשְׁמַת סִכִּין בְּלוּעֵךְ אִם בְּעַל נֶפֶשׁ
 אֲתָהּ אִם יוֹדֵעַ תִּלְמִיד בְּרָבּוֹ שִׁיּוּדֵעַ לְהַחְזִיר לוֹ טַעַם בֵּין וְאִם לֹא תְבִין אֶת
 אֲשֶׁר לִפְנֵיךְ וּשְׁמַת סִכִּין בְּלוּעֵךְ אִם בְּעַל נֶפֶשׁ אֲתָהּ פְּרוֹשׁ הִימְנוּ רַבִּי יִצְחָק
 בֶּן יוֹסֵף שְׁדֵרִיה רַבִּי אֲבָהוּ לֵאחֹוִי חֲמַרָא מִבֵּי כּוּתָאִי אֲשַׁכְחִיהָ הֵהוּם סָבָא
 אֵל לִית כָּאֵן שׁוּמְרֵי תוֹרָה הֵלֶךְ וְרַבִּי יִצְחָק וּסְפֵר דְּבָרִים לִפְנֵי רַבִּי אֲבָהוּ וְהֵלֶךְ
 דְּבִי אֲבָהוּ וּסְפֵר דְּבָרִים לִפְנֵי רַבִּי אֲמִי וְרַבִּי אֲסִי אֵלָּא וְזוּ מִשָּׁם עַד שֶׁעָשְׂאוּם
 עֹבְדֵי כּוֹכָבִים גְּמֹרִין לְמָאִי אִי לִשְׁחִיטָה וְיֵין נֶסֶךְ מִתְחַם גְּזֵרוֹ בְּהוּ רַבְנָן
 וְאֵינְהוּ גְּזֵרוֹ וְלֹא קִבְּלוּ מִיֵּינִיהוּ אַתּוּ רַבִּי אֲמִי וְרַבִּי אֲסִי גְּזֵרוֹ וּקְבִלוּ מִיֵּינִיהוּ מָאִי
 עֹבְדֵי כּוֹכָבִים גְּמֹרִין אֲמַר רַבִּי בְרִי יִצְחָק זַלְמָל רִשׁוֹת וְלִיתָן רִשׁוֹת (וּבִדְרֵתָא
 יִשְׂרָאֵל מוֹמֵר) מִשְׁמֵר שְׁבִתוֹ בִּשְׁוֹק (א) מִבְּמַל רִשׁוֹת וְנוֹתָן רִשׁוֹת וְשִׁאֲנוּ
 מִשְׁמֵר שְׁבִתוֹ בִּשְׁוֹק אֵינּוּ מִבְּמַל רִשׁוֹת וְנוֹתָן רִשׁוֹת מִפְּנֵי שֶׁאֲמָרוּ יִשְׂרָאֵל
 גְּנוֹתָן רִשׁוֹת וּמִבְּמַל רִשׁוֹת (וּבִעֲבֹד כּוֹכָבִים עַד שִׁישְׁכּוֹר כִּיצַד אֲמַר לוֹ רִשׁוֹתִי
 קִנְיִינָה לָךְ רִשׁוֹתִי מִכּוֹטֶלֶת לָךְ קֵנָה וְאֵינּוּ צִדִּיק לֹאֲכֹת רַבִּי יוֹרָא וְרַב אֲסִי
 אִיקְלָעוּ לִפְנוֹדְקָא דִּי אֵייתוּ לְקִמְיָהוּ בִּיצִים הַמְצֻמָּקוֹת בֵּין רַבִּי יוֹרָא לֹא אֲבָל
 וְרַב אֲסִי אֲכָל אֵל רַבִּי יוֹרָא לֹרֵב אֲסִי וְלֹא חִיֵּשׁ מִרְ לַתְּעֻרֻּבַת דְּמָאִי אֵל (א) לֹאֹ
 מִדְּרֵעֲתָאִי אֵל יוֹרָא אֲפֹשֶׁר גְּזֵרוֹ עַל הַתְּעֻרֻּבַת דְּמָאִי וּמִסְתִּיעָא מִלִּתְּאָא רַב אֲסִי
 לִמְכִּיל אִיסוּרָא (הִשְׁתָּא בְּהַמְתָּ שֶׁל צִדִּיקִים אֵין הֶקְבָּ"ה מְבִיא תִּקְלָה עַל
 יְדֵינּוּ צִדִּיקִים עֲצָמָן לֹא כָל שָׁכֵן נֶפֶךְ רַבִּי יוֹרָא דֵּק וְאַשְׁכַּח "דִּתְנִן" (הִלְקוּךָ עַל
 לִתְּלַת לִתְּוֹךְ הַמְּדִירִים אוֹ לִתְּוֹךְ הָאוֹלֹנוֹתִית כִּרְשִׁינָן לַעֲשׂוֹת מִקֵּן מַחֲנִינָן עֲרִידִים
 לַעֲשׂוֹת מִקֵּן רְסִיסִין חִיִּיב מִשּׁוֹם דְּמָאִי וְאֵין צִדִּיק לּוֹמֵר מִשּׁוֹם וְדָאִי וְהֵן עֲצָמָן
 מִמוֹתְרִין מִפְּנֵי שֶׁהֵן תְּעֻרֻּבַת וְלֹא גְּזֵרוֹ עַל תְּעֻרֻּבַת דְּמָאִי וְהִתְנִיא (הִנּוֹתָן לִשְׁכַּנְתּוֹ
 עֵיסָה לֵאפֹת וְקִדְרִיה לְבַשֵּׁל (א) אֵינּוּ חוֹשֵׁשׁ לִשְׁאוֹר וְתַבְלִין שְׁבָה (א) לֹא מִשּׁוֹם
 שְׁבִיעִית וְלֹא מִשּׁוֹם (מַעֲשֶׂר (א) וְאִם אֲמַר לֵה עֵשִׂי לִי מִשְׁלִיכִי חוֹשֵׁשׁ לִשְׁאוֹר
 וְתַבְלִין שְׁבָה מִשּׁוֹם שְׁבִיעִית וּמִשּׁוֹם מַעֲשֶׂר שֶׁאֵין הֵם (בְּרִינָן דְּקָאֲמַר לֵה עֵשִׂי
 לִי מִשְׁלִיכִי כִּמְאֵן דְּעֵרִיב בִּידִים דְּמִי רַפְרָם אֲמַר שֶׁאֵין שֶׁאוֹר (וְתַבְלִין דְּלַטְעָמָא
 עֵבִיד (וְטַעְמָא לֹא בְּטִיל (וְחִלּוּפִי לֹא חִיִּישִׁינָן וְהִתְנִן (הִנּוֹתָן לַחֲמוֹתוֹ מַעֲשֶׂר אֶת
 שֶׁהוּא נוֹתֵן לֵה וְאֵת שֶׁהוּא נוֹטֵל מִמֶּנָּה מִפְּנֵי שֶׁחֲשׂוּדָה מִחֻלָּתָהּ הַמַּחֲתַקֶּלֶק
 הֵם (בְּדִתְנִיא טַעְמָא אֵל יְהוּדָה (רֹצֶה הִיא תִּקְנַת בְּתָהּ וּבוֹשָׁה מִחֻלָּתָהּ
 וְלַעֲלָמָא

י והבא מזהו דליתיה בעיניה ועיי' תערוכות אייתי לקמיהו לא חשו
מילתא דירגורו עון שלא ישים על לבו דרגורו עליו וישמח הגורר
וארכלו לין זה על ידי תערוכות מעוררים וכן לתם לתוך דאומות
והדף (ל: עהיני. מחלל של גריסין) ותכלין מעורבין זו וזאת
תגר מעם הארץ בעיניהו שלא תערוכות חייב להפרסם יודמתי
אם אמר לו המוכר לא הפרשתי מהם: והם עומם. הנוקם מעם
לדוד: לשכנום. אשם עם הארץ: עיסם לאפות. ומסר לה שאור:
שארן מתוקן לפי שאין חשודין על הבול: עשה לי משלי. השאר
לדמר לה עשי לי משלי. הוי כמו שנקטן הימנה קודם תערוכות
הוא מתקן לה והוא עיקר ואפילו לקח קדרה מבושלת מעם הארץ
עיקר: ותחלוטי לא חיישינן. דקתי אם נתן לה הכל אין חוששין
המתקלקל. אם יתקלקל הלחם מחליפיו הלכך מעשר את שהוא
ואם שהוא נועל הימנה. שמה החליפה אלתא מיתלפא: הסם
נכרי שאין דעתה להחליף להטיב לו אף להרע ע"ה חסדיה:
ולעמלא

בין. שאל: ואם לאו ספין את אשר לפניך. מעתה ואל תשאל ותביט. ושמה ספין בלועז בתורה דמא קרא בתורה בלועז התחזק עמך ועזר ספין מלשאל: אם בעל נפש אחס. ותתאחז למשאל ולעמוד על העיקר מזה. ומה תקניה פירוש הימנו: מהסס ואמר ר"מ על היין ורצן במליאל באריו על השמירה: וקבלו מנייהו. אלא שאלו גדולים והימנו אלא שדדורו של ר"מ לא רצו לקבל עליהם לפרוש ונתנו הכותיים לפי שהיו רגילים בהם שדדורו של רבי מאי היה כאשר להם לפרוש: לנעטל רשום. לא דומי בצמחי ריחן לשכור את רשותו ואפילו נתן להם בתמנה אינה מבעטת עד שישכור והיינו כעובד כוכבים. וישראל ששכח ולא נתן עמנו עם בני המצוי והוא דר צדקס ואומר עליהם מבעט להם רשותו ועובד כוכבים עד שישכור ישראל הימנו ושעמא פסא: כהדר את העובד כוכבי. ויפרישין מהם: משמר שבת וכוונתו. ויהיה אפי' שהוא מומר להחלו בנענה הרי הוא ישראל ואם לא יעיר עם שכוני כחצר או צמחי ונתן להם רשותו ודיו: לזכות. בקנין חסין: לפונדקא דיי. עם העיר ועמי העיר היו ומועדיו על הדמא: ומשום דלייתין לעילוי בהמתן של דריקס כו' נקטין ואפי' להקץ שמעתא דמייירי נמי כרי האי גוונא: מלומקס. ולומת הדבה כדלא מלומתה ויהי לו

נשבעת (דף ל"א): **בין**: ואח"כ עברום וטרפום בין וחיבא בין משום
 דלמלינא: **אפשר**: אי איתא דגורו חכמים על תעובות דמאי מחסיין
 ויחביל עובות: **דק ואשכח**: דלא גזיר: **לפס לטור המוריס**: דקפוי
 פשוט מים ויין ושמן ארסמון כדאמרין במסכת עבודה
 כרסין מעדשים א"עם סקף כל אלו לגרד הואיל ובאין לידו
 איתא ספק הוא כגון שלקום מעם הארץ ואין לרץ לומר משום ודאי
 הארץ את האוכלין עמא אין לרץ להפריש דמאי הואיל ובתעובות
 וקודרס **לבס**: ומאן דהמבין אינו חושש שמה החליפא וגמיה משום
 דהתבין: **חושש**: ורץ להפריש עליה דמאי ואשכח דתעובות הוא:
 ואח"כ ירצן דהא ע"פ עשהו ונעשהו: **למאן**: דאמר **כל**:
 שאל נעשה עמיה כשעירא אסור אבל אין במוריס ויין בביצים אינו
 שמה החליפא: **הנוטף לחמומו**: עיקמו לאסות: **מפני שחודר מחלול**
 ונוטף לה דאי מתפלל ליה שלא יהא מזבז זה עומד לפניו ממש
 כדקדשי **עמא**: דלעובד היא מתכוונת אבל על הגזל כגון לארס

עין משפט
נר מצוה

כב א מ"י מ"ב חמשת
אלות ומוטא להו
טושי' ער ד' כ' טושי'
וורבא אלסם בעינין מ"י דף
[קמז]:
כג ב טושי' מ"ה מ"י ששה
טעין ב וורבא אלסם
[סז]:
כד ג מ"י מ"ב חמשת
מיוונין אלסם ער
טעין ששה מ"י מ"י
ששה טעין ב:
כה ד מ"י ש' ששה
טושי' מ"ה מ"י ש'
טעין א:
ש' ש' מ"י מ"י וסמך
ש' טושי' מ"ה מ"י
ששה טעין א וורבא אלסם
[סז]:
כו ו מ"י ש' אלסם טו
[רכתי'ם ש' אלסם]
ש' טושי' ש' מ"י ש'
טעין א:
כז ז מ"י מ"ב חמשת
מטעש אלסם:
כח ח מ"י ש' מ"ה
אלסם יד [טושי' יד
מיונין קט טעין ג]:
כ י מ"י ש' אלסם טו
חמשת אלסם חמשת
אסורות [יב']:
כא י"א מ"י חמשת
חמשת אסורות אלסם י:
לב י"ב מ"י מ"ה חמשת
מטעש אלסם י ועש'
טושי' יד מ"י טעין א:

יה אור השלם

1. ושמח שכן בלעך אם בעל גפשו אתה:
משלי כג ב

2. כי תשוב ללחום את מושל בין חבין את אשר לפניך:
משלי כג א

517 הש"ס

נמ' כי הא דרשב"א וכו'.
וכ"ה במדבר פרשת תלז
בטיעו לשון קלמ: שם לא
מסוים שבטי' עין מכוונת
דף כד ע"א תוס' ד"ה שני
חדש ונכמדות דף ל ע"א
תוס' ד"ה ממני:

לעזי רש"י

פוישוין. שפע, רוב.

יבִּינוּ גִּרְשׁוֹם

אלא לאו ט"ס קבלה מינה
 ו' וירא מר עקיב בר ארי
 דאמרי כל ישראל עדי
 ז' דמות ויהי מצא
 בראש הר גריזים. כלומר
 ארץ ישראל שהיו עובדי
 אותה שלוש ע"ס ולמ
 מר בראש הר גריזים כל
 שבתוצא עמנו אל השבו
 י' אלל מלך אבותי
 בדידים ואל מצא אבי
 ועובדי חזיה' וז' מאי
 לשמיה' אחיה' למיעו.
 כלומר היכא ר' מאיר
 למיעו' ללן ארץ שמעא
 בצר תהיה ובעצ כדו רבי
 אבא מטרסיתא ורבי
 טמאין ואמרין ע"ס ורב
 אב תהיקת טמאין
 מיעו' אל טמאין מר
 מיעו' תהיק עמא
 ד' בחוקה נהרה עומת
 ואיתר' ע' ליה רבה
 ו' לענין כותים חייסין
 למיעו' מר רובא אב
 מיעו' אע"ל אב תהיק
 א' למר. כלומר אר
 מרד שלמין אב תהיק

ג"א בס"י מצאו להם לאותם היושבים בדר וכו': ה' ישיב לו דבר טעם: ו' לא שאלו גדולים ואפילו בטלה להם: ח' נקיט ואייתי להנך שמעתא: ט' תיב להפריש משום דמאי:

ב' ישראל אבל אם עובד כוכבים דר עמהם בחצר ושבתו ולא שכרו מע"ש אסור בשבת שאין יכולין היו והיו ספק מעורר ספק אינו מעשה: ב' ציצים מצומקות. של עמי הארץ: ופרסם אמר משום ה' כלומר את שהוא נותן לך מעשר וכן כשהוא נוטל הימנה מפני שחשודה שמחתלת המחקלקל